

Arrest

**nr. 36 338 van 21 december 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 juni 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die volgens hun verklaringen op 25 februari 2008 het Rijk binnenkwamen, dienden beiden dezelfde dag een asielverzoek in.

1.2. Op 9 juni 2008 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekende partijen. Verzoekende partijen stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 16 506 van 26 september 2008 bevestigde de Raad de beslissingen van de Commissaris-generaal en weigerde verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekende partijen dienden op 21 november 2008 een tweede asielverzoek in.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 26 januari 2009 dienden verzoekende partijen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.6. Op 24 april 2009 nam de Commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.7. Op 18 juni 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Deze beslissing, die verzoekers op 29 september 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Betrokkenen beweren in het verzoekschrift dat zij geen kopie van een identiteitsdocument hoeven voor te leggen omdat zij als asielzoekers nog geen definitieve beslissing kregen in de asielaanvraag. De aanvraag om machtiging tot verblijf werd inderdaad tijdens de tweede asielprocedure ingediend. Er dient echter vastgesteld te worden dat de advocaat van betrokkenen geen duidelijkheid verschaft wat betreft de nationaliteit van betrokkenen. Zo geeft de advocaat in de aanvraag om machtiging tot verblijf eerst aan dat verzoekers van Servische nationaliteit zijn en stelt hij later in dezelfde aanvraag dat de medische zorgen die (B.)behoeft niet op een medisch bevredigende wijze verstrekt kunnen worden in Kosovo en dat verzoekers gediscrimineerd worden in Kosovo.

Er dient bovendien eveneens verwezen te worden naar de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna het CGVS) d.d. 24.04.2009 waarin het CGVS stelt dat er aan de recente herkomst van betrokkenen uit Kosovo geen geloof kan gehecht worden. Het CGVS oordeelde dat er reeds bij de eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat er aan het recent verblijf van betrokkenen in Kosovo tot in 2008 geen enkel geloof kon worden gehecht. Zo konden verzoekers noch de naam van de Kosovaarse politiediensten geven noch een Kosovaarse politieke partij opnoemen en wisten verzoekers niet van welke partij Hashim Thaqi lid was. Het CGVS stelde vast dat betrokkenen bij de tweede asielaanvraag plots wel heel precies deze informatie konden geven. De verklaring van betrokkenen dat zij deze informatie bij de eerste asielaanvraag niet gegeven hadden omdat iemand hen toen had overtuigd de waarheid niet te vertellen kon volgens het CGVS de geloofwaardigheid van betrokkenen geenszins herstellen.

De vraagstelling naar de correcte nationaliteit van betrokkenen is van essentieel belang in het kader van de aanvragen op basis van artikel 9ter, aangezien bij de beoordeling dient te worden onderzocht of de medische aandoening behandelbaar is in het land van herkomst. Op basis van bovenstaande informatie is het onduidelijk voor onze diensten in welk land een herkomstlandonderzoek dient te worden ingesteld om na te gaan of de nodige medische behandelingen in het correcte herkomstland/land van nationaliteit mogelijk zijn.

Gezien de asielprocedure van betrokkenen nog lopende is, verzoek ik u

- het attest van immatriculatie welk aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Ambtshalve dient voorts te worden opgemerkt dat in de mate dat de vordering gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard, deze onontvankelijk is. Verzoekende partijen hebben immers geen belang bij het aanvechten van een beslissing die in wezen voordelig voor hen is.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard

Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Zij betogen dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het onduidelijk is ten aanzien van welk land moet geverifieerd worden of de nodige medische behandelingen kunnen verstrekt worden, aangezien het onduidelijk is of zij de Servische dan wel de Kosovaarse nationaliteit bezitten. Zij lichten toe dat zij steeds hebben aangegeven in Kosovo geboren te zijn en Kosovo dus als hun land van herkomst dient beschouwd te worden. Zij menen dan ook dat hun precieze nationaliteit niet echt relevant is en dat deze ook moeilijk kan vastgesteld worden, aangezien de regio waarvan zij afkomstig zijn achtereenvolgens deel uitmaakte van Joegoslavië, Servië-Montenegro, Servië en tenslotte Kosovo als onafhankelijke staat.

Verwerende partij werpt op dat verzoekende partijen enerzijds vooropstelden de Servische nationaliteit te bezitten en daarnaast aangaven dat hun zoon geen adequate behandeling kon krijgen in Kosovo. Daarnaast stelt verwerende partij dat verzoekende partijen tijdens de behandeling van hun asielprocedure niet aannemelijk maakten dat zij voor hun komst naar België in Kosovo verbleven en dat werd vastgesteld dat zij valse documenten gebruikten. Verwerende partij betoogt dat het aan verzoekende partijen toekomt om een duidelijk beeld te scheppen over welk land hun land van herkomst is en dat de loutere bewering dat zij het zelf niet goed weten niet als een dienstig argument kan worden beschouwd.

Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om een verblijfsmachtiging te krijgen om medische redenen, luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

Opdat aan een vreemdeling een verblijfsmachtiging zou kunnen toegekend worden om medische redenen dient het bestuur, nadat het oordeelde dat een dergelijke aanvraag op ontvankelijke wijze werd

ingediend, na te gaan of deze vreemdeling effectief een ernstig gezondheidsprobleem heeft en of dit medische probleem hem verhindert om terug te keren naar zijn land van herkomst of verblijf. Aangezien bij deze beoordeling de vraag naar de beschikbaarheid van een gepaste en toegankelijke behandeling in dit land van herkomst of verblijf een belangrijke rol speelt dient het bestuur op de hoogte te zijn van de identiteit en derhalve ook de nationaliteit en herkomst van deze vreemdeling. In beginsel zal dit gegeven niet ter discussie staan nu de wetgever gesteld heeft dat ten einde op ontvankelijke wijze een aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen indienen een vreemdeling zijn identiteit dient aan te tonen. Aangezien een vreemdeling die tevens een asielaanvraag heeft ingediend en stelt vervolgd te worden in zijn land van herkomst niet steeds de mogelijkheid heeft om identiteitsstukken te verwerven, heeft de wetgever geoordeeld dat deze vreemdeling niet verplicht is om een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel voor te leggen. Deze vrijstelling ontslaat de betrokken vreemdeling evenwel niet van de taak om de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid voldoende coherente inlichtingen te verstrekken teneinde deze gemachtigde toe te laten om het land van herkomst of verblijf van deze vreemdeling te bepalen. In casu hebben verzoekende partijen steeds voorgehouden afkomstig te zijn uit Kosovo en er vervolging te vrezen. Zij hebben tevens documenten neergelegd om hun identiteit en afkomst aan te tonen. Verwerende partij geeft te kennen dat uit de beslissing van de Commissaris-generaal blijkt dat verzoekende partijen niet recentelijk in Kosovo zouden verbleven hebben. Dit niet betwiste gegeven laat evenwel niet toe te besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk gemaakt hebben dat Kosovo wel degelijk hun land van herkomst is. In dit verband kan opgemerkt worden dat de Commissaris-generaal, in de beslissing waarnaar de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verwijst, tevens oordeelde dat een aantal door verzoekende partijen neerlegde stukken – waarvan de authenticiteit niet in vraag werd gesteld – hun identiteit en oorspronkelijke herkomst uit Kosovo bevestigden en dat deze gegevens voor hem niet ter discussie stonden. Tevens moet geduid worden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend omwille van de medische problemen van het jongste kind van verzoekende partijen. De vraag of een verblijfsmachtiging om medische redenen kan toegekend worden dient derhalve onderzocht te worden in het licht van de herkomst van dit kind. In de aanvraag om tot een verblijf om medische redenen te worden gemachtigd staat, in tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing aangeeft, evenwel nergens vermeld dat dit kind de Servische nationaliteit zou hebben.

Er dient derhalve vastgesteld te worden dat gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op basis van een incorrecte beoordeling van de feitelijke gegevens op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht werd miskend.

Het middel is gegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 juni 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK